
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 93.SZÁM – 2020.AUGUSZTUS

Isten jelen akar lenni – bemutatkozik új plébánosunk

Augusztus elsején új korszak kezdődött plébániánk életében: Tampu-Ababei József eddigi pestszentlőrinci plébános lett egyházközségünk vezetője. József atya különleges vezetéknevének egyszerű a titka: a moldvai Lujzikalagorból származik, ahol számos Tampu család lakik, az Ababei 'a bábáé' kifejezésből ered, amely arra utal, hogy a felmenői között egy bába is volt. Mivel a képviselő-testületnek való bemutatkozásakor József atya felajánlotta a tegeződést, ilyen formában készült ez az interjú is.

– Mít jelent számodra, hogy a végeken, Moldvában születél? Hogy kerültél a mai Magyarországra?

– Az utóbbi kérdésre egyszerűbb válaszolnom: első alkalommal a '91-es pápalátogatáskor voltam Magyarországon. Előtte Erdélyben, Székelyudvarhelyen kezdtem el az autó villamossági szaklíceumot. Mielőtt visszaindultunk volna Budapestről, a záró szentmisén az atya jelezte a jelen levő fiataloknak, hogy amennyiben valaki papságra szeretne készülni, szívesen támogatja, hogy magyar nyelven és itteni területen tudjon majd ténykedni. Ezt akkor nem is vettem úgy, mintha nekem szólna, de később elkezdett mélyen foglalkoztatni a gondolat.

A papság gondolata már korábban is fel-fel vetődött bennem, de a szívem akkor még nem volt nyitott erre a meghívásra, ezért a családalapítás gondolatával is kacérokodtam. Attól a naptól azonban már nem csak mint „felvetődő gondolat” foglalkoztatott a papi hivatás. 1991-ben kerültem tehát Magyarországra, az esztergomi ferences gimnáziumba, majd érettségi után egy évvel, '96-ban kezdtem el a szemináriumot szintén Esztergomban, ahol 2002-ben volt a pappá szentelésesem.

Mít jelent számomra, hogy Moldvából származom? Elsősorban azt, hogy olyan sajátos értékek és kincsek vettek körül, amiknek a valódi értékét akkor alig érzékeltem, természetesnek vettem, de most utólag sokkal inkább megbecsülöm őket.

– **Moldvában hogy zajlottak a gyermekkorodban, és hogyan zajlanak ma a szertartások?**

– A magyar mise nehézsége '89 előtt azért nem létezett, mert egyáltalán nem is jöhetett szóba. Amikortól már szóba kerülhetett, sajnos más színezetet kapott az egyház megítélésében is. Jelenleg havonta egy-egy alkalommal van lehetőség a városban, Bákóban részt venni magyar misén, de a falvakban továbbra sincs rendszeres magyar nyelvű liturgia. Ráadásul elég kevesen vannak, akik a magyar nyelvű liturgia szövegét, az imádságokat és az énekeket magától értetődő módon ismernék. Én azt gondolom, hogy ezért a természetes alapot és a hátteret lenne jó átgondolni, meghonosítani, ami segítené a híveket, hogy ne kuriózumként éljék meg, hanem olyan alapvető léghőként, ahogy a felmenőink is imádkoztak egykor. A rendszeres magyar imádságok, énekek jelenléte az egyes liturgiákon lehetne a kulcs, ami hozzájárulhat, hogy a több évszázaddal ezelőtti spiritualitás visszatérjen a mai kor emberének lelki világába. Persze fontos kérdés, hogy valóban ezt akarjuk-e elsősorban.

Mostanság hasonló a helyzet, mint a mi időnkben volt. Az természetessé vált, hogy minden románul zajlik, így a szentségekre való felkészülés is, illetve a szentmise és minden más liturgia. Ugyanakkor otthon a személyes megértést és istenkapcsolatot elősegítő beszélgetések magyarul folytak egy-két évtizeddel ezelőttig, ami mostanság már alig mondható el.

– **A szavaidból úgy tetszik, mintha nemcsak pap, hanem magyar pap akartál volna lenni.**

– Az a tudatos szándék, hogy „Nem akarok Moldvában pap lenni!”, nem élt bennem, a gondviselés valamiért úgy alakította az életemet, hogy ide kerültem. Ám utólag meg tudom fogalmazni azt a furcsa érzést, amit akkor éreztem, amikor szembesültem azzal, hogy a magyar nyelvnek nincs helye a lelki szférában, az egyházunk mindennapjaiban. Fura volt szembesülni azzal az ellenérzéssel, amelyet a magyar nyelv váltott ki egy-egy beszélgetés alkalmával. Amikor készülődési éveimben hazalátogattam, sajnálattal tapasztaltam, hogy milyen viszontagságos azok helyzete, akik csángómagyar gyökerekkel ott készültek a papságra.

– **Miért volt számodra fontos, hogy Magyarországon tanulj? Hiszen Erdélyben is megtehetted volna.**

– Valóban jelentkezhettem volna a gyulafehérvári egyházmegyébe is, de a székelyföldi egyházmegyéhez, illetve az ottani egyházhoz egyáltalán nem kötődtem szorosan, csak egy évet töltöttem Székelyudvarhelyen. Amikor a '91-es pápalátogatásról visszatértünk Moldvába, már nem az volt számomra a kérdés, hogy ebbe az irányba tekintsek-e, hanem az, hogy hogyan tudnék ebbe az irányba haladni.

– **Hogyan érelődött meg a papi hivatásod?**

– Bár a döntés a pápalátogatáshoz kapcsolódik szorosabban, mégsem egy pillanathoz kötődik a hivatásom kezdete, hanem egy folyamat része volt: a hivatásom velem együtt nőtt. Amikor a döntést meghoztam, akkor sem úgy éltem meg, hogy előtte volt valami, és mostantól teljesen az ellenkezőjét akarom vállalni, hanem inkább egyfajta megerősödés volt, hogy papként szeretnék Isten szolgálatába állni.

– **Akkor, ha jól értem, a családi háttередnek is döntő szerepe volt ebben?**

– Kétségtelen, mint sok paptársam esetében, nálam is sokat számított a családi légkör, amibe beleszülettem, amelyben formálódtam. De azt gondolom, hogy a tágabb közösségi

hátter is fontos volt: egy elég nagy községből, Lujzikalagorból származom, amely a hivatások száma szempontjából is igen kiemelkedő. Amikor szülőfalumban 2002-ben volt az újmisé, öten voltunk frissen szenteltek abban az évben, akik együtt mutattuk be az első ünnepi szentmisét abban a templomban, ahol a kegyelmi élet kezdetét vette bennünk. Jómagam 53.-nak vagy 54.-nek vagyok beírva a regiszterbe, amelyben a helyi születésű papokat tartják nyilván, mára már hetven körülire nőtt a papok száma.

– **Számodra mit jelentettek az eddigi szolgálati helyeid és az ottani hívek?**

– Mindegyik közösség, a jellegéből és körülményeiből eredően mást-mást adott számomra, ugyanakkor egy és ugyanazt a fontos tevékenységemet éreztem megerősítve általuk: az embereknek, bárhol is legyünk, nagy szükségük van a lelki táplálékra, a lelki megújulásra és a megerősödére. Márpedig papként nekem elsősorban az a feladatom, hogy aki igényli és elfogadja Isten kegyelmét tanításán és szentségein keresztül, szolgálatom által megkapja és érezze: Isten jelen akar lenni az ő életében. Az Úr velünk akar lenni a mindennapi életünkben, ahol sokat számít, hogy valaki szól hozzánk, kifejezi, hogy megért bennünket, és segít abban, hogy a kérdéseink, gondolataink letisztuljanak. Lehet, hogy a közvetítés egyes helyeken hatékonyabbnak látszik, de azt gondolom, hogy a papi tevékenységet nem a látványos eredmények alapján kell mérni.

– **Az előbb elmondottak alapján az a változás az életedben, hogy idekerülsz a Krisztinavárosba, mégsem olyan nagy változás...**

– Abból a megközelítésből kétségtelen, hogy nagy változás, mivel mindent el kell hagynom, ami eddig az életem terét és kereteit adták, és egy egészen új környezetben kell elhelyezkednem, új kapcsolatokban kell hogy megtaláljam a magam és az új személyek helyét az életemben. Ezt valóban nem érdemes elbogatellizálni, ugyanakkor Istennek az üzenete és az ő kegyelme, aminek közvetítésére hivatott vagyok, ugyanaz. Ugyanaz a tennivalóm, legfeljebb a jellege, a közvetített ajándék „csomagolása” változhat. Számolok azzal, hogy az elején nem könnyű megismernedni az emberekkel, de az eddig megtapasztalt segítőkészségre hagyatkozva bizakodó vagyok ebben is.

– **Hogyan és mire készülsz az új helyeddel kapcsolatban?**

– Amikor megtudtam, hogy hová szól a dispozióim, elkezdtem rendszeresen imáimba foglalni a közösséget. Kértem Istentől, hogy az az idő, amelyet együtt fogunk tölteni, kölcsönösen egymás lelki épülésére váljon. Ezenkívül igyekszem megismerni a közösség azon alapjait, amelyeket nemcsak az általam ismert Mityú atya és Flavio atya tettek le a közelmúltban, hanem azoknak a lelkipásztoroknak a szolgálatát is magukban foglalják, akikre alig emlékezik már a közösség. Örömmel tölt el a múlthoz kötődő igény, amit a közösség részéről tapasztalni vélek, és szeretném, hogy ez több legyen, mint pusztán nosztalgia.

– **Ha már a készülődésről van szó, készülsz-e arra, hogy mit lehet tenni, ha elérkezik a koronavírus-járvány következő hulláma?**

– Reális veszélyként kell vele számolni, de konkrétan csak azután tudok ezzel részletekben menően foglalkozni, miután „teljesebben” megérkeztem. Olyan értelemben eddig is törődtem e problémával a többi atyákhoz hasonlóan, és igyekeztem jártasságot szerezni a virtuális világban, hogyha szükségesnek mutatkozik, akkor a virtuális térben elérhetővé váljak a testvérek számára, illetve hogy őket én is el tudjam érni. De erre nem egyedül szeretnék készülni, hanem a plébániaközösséggel együtt.

– **Előző helyeden, Pestszentlőrincen hogyan élted meg, hogyan élte meg az ottani közösség, hogy a hívek a koronavírus-járvány idején heteken keresztül nem vehettek részt személyesen a szentmisén?**

– Azon kevés papok közé tartozom, akik a plébánia életében nem voltak egyedül papként, hanem az ottani káplánnal, Áron atyával és a diakónussal, Gergő atyával egy igen értékes papi közösséget alkottunk. Emiatt nekem részben sokkal könnyebb volt a helyzetem, de egyben nehezebb is: könnyebb, mert a „Több szem többet lát” alapon nagyon sok ötletes megoldás született, de nehezebb, mivel több volt az elvárás is. Érzékelhető volt nálunk is a nagy megdöbbenéssel megélt vészhelyzet nehézsége, az, hogy nemcsak egy-két hétig, hanem huzamosabb ideig nem lehetett fizikailag jelen lenni a szentmisén, illetve szentségi színek alatt részesülni az áldozásban. Az embereket elég komoly próba elé állította a járvány, amit többen tudomásunkra is hoztak.

– **A koronavírus-járvány utáni újrakezdés minden közösség életében egy újjáéledési lehetőség is. A krisztinavárosi plébánia életében emellett még előző plébánosunk, Mihály atya és egy másik, régóta itt szolgáló papunk, Török József atya halála is felerősíti az újrakezdés vágyát.**

– Sokak tapasztalatából és a magam részéről is érzékelt tények alapján számomra is világos, hogy ez a helyzet eléggé megerhelte a közösség lelkiállapotát, és egyáltalán a közösségi életet. Úgy látom azonban, és ebben már most megerősítést kapok, hogy a fájdalmas tapasztalatokkal megerhelt közösségben ott buzog az élni akarás és a tenni akarás vágya. Nagyon örülök ezek megtapasztalásának, és szeretném, hogy megfontoltan és átgondoltan, hosszú távon mérlegelve kezdjünk el szolgálni együtt Krisztus Egyházában.

Agonás Szonja

Családi találkozó online

Az elmúlt időszak átszabta életünket. A koronavírusnak „köszönhetően” kapcsolatainkat családon belül és kívül többnyire technikai eszközökön keresztül élhettük meg. De éltetni kell a szálakat, nem szabad belezuhanni a monotonitás kényelmes csapdájába. Persze a zárt élet minden korosztálynak mást jelent. A kisgyerekes szülőknek többek között magyarázkodást, miért nem lehet játszótérre menni. Az iskoláskorúak szülei belefulladásba a számítógépen elvégzendő házi feladatok linknyitogatásába, nyomtatásába, visszaküldésébe, pláne, ahol több gyermek nyúvi az iskolapadokat.

A munkát otthonról végzők a különböző meetingekben, munkamegbeszélésekben fulladozhatnak, az időskorúak pedig ha számítógépertők, még függökké is válhatnak. Mindenki másképp tud reagálni vészhelyzetekre, kinek-kinek más módszer jut eszébe feloldani a bezártság érzését. Aki tudott, elmenekült vidékre, akinek a négy fal maradt, annak meg kellett mozgatnia fantáziáját a derűs elfogadáshoz.

A Közösségépítő csoporttal márciusban terveztünk gyerekes családi találkozót, meg is hirdettük, de a járvány miatt lemondtuk. Mozgolódott bennünk, hogy ez így nem jó, furdalt a hiányérzet, s végtére egy megbeszélésünkön megszületett a szándék: szervezzük meg virtuális térben. Várhatóan más lesz, mint a többi, hiszen nem lesznek gyerekek, akikre vigyázni kell, a szülei lefektetik őket a késő esti kezdésig. De a semminél egy ilyen beszélgetés is jobb – megélem saját kisközösségem kéthetenkénti

„találkozásain” –, tapasztalatokat így is át lehet adni, érezni lehet a valahová, a plébániához való tartozást. Örömkre Flavio atya igenlően bólintott az ötletre. Vélhetően a virtuális találkozóktól eltelték a családok, így sokkal kevesebben jelentkeztek a május 14-i esti beszélgetésre, mint a korábban megrendezett személyes alkalmakra. Hét család felnőtt tagjai, egy-egy felvezető és lezáró ember és Flavio atya ült a képernyő előtt. Az estét így – mindannyiunk örömére – áldással kezdhettük. A téma aktuális volt, a helyzet adta. A résztvevők előzetesen megkapták a Retro Rádió dr. Bagdy Emőkével készített riportját a koronavírusról. A népszerű tudósszöveg szokásos derűjével beszél ebben a negyedórában néhány szorongásfeloldási technikáról, a lombikeffektusról, s idéz egy jezsuita szerzetest, aki az életbátorság terminológiát fogalmazta meg. Ha valaki szeretné meghallgatni: <https://www.youtube.com/watch?v=-FwCmlfJ7w0>.

A mi beszélgetésünk résztvevői ezen riporthoz kapcsolódó kérdésekre adott válaszait beszélték meg egymás között. S hogy volt értelme ennek a másfél órának, azt az általam kért visszajelzések igazolták. *„Élmény volt.” „Izgalmas volt.” „Jó volt találkozni a templomba járókkal.” „Mindenki szóhoz jutott.” „Őszinték voltak az emberek.” „A jól strukturált kérdések segítették a beszélgetést.” Többen mondták: „Jó volt, hogy Flavio atya velünk volt.” „Jó volt tudni azt, hogy az egyházközségben kívül mi van.” „Érdekes volt, hogy mindenki emyire különbözően éli meg a karantént. A különösen is értékes dolgokat <<egyből>> nem is lehet mindig felfogni, így érezzük ezt a beszélgetés után is, hisz a plébániai közösség számunkra is fontos "háló", ami fel tud minket fogni a mélység elől.” „Fontosnak tartjuk, hogy a sorstársak – szülőtársak, házaspártársak, "játsszótársak", beszélgetőtársak – eközben most egymás szeméből is olvashattak nehézségekről, örömeikről, változásokról, hasonlóságokról, különbözőségekről. A pohár számunkra az este után nem félig üres, hanem félig teli, hiszen bár ez az alkalom csak online volt lehetséges, de így talán még jobban koncentráltunk a szavakra, mondatokra, és maga a beszélgetés köntöse is segít abban, hogy az elhangzottakat elraktározzuk, épülünk belőle.” „Bagdy Emőke videója számomra hasznosnak bizonyult... görbe tükröt tartott.”*

S ami ezeknek a találkozóknak az igazi hozadékát jelzi: *„Azóta is beszélgetünk – hisz itthon vagyunk, van rá mód – arról, hogy ki mit mondott, kitől mi volt igazán érdekes...”* és *„Még több órát beszélgettünk kettesben a zoomos beszélgetés után.”*

A többiek példája előre vitt minket. Úgy érezzük, hogy a beszélgetés olyan inger volt, ami jobb irányba mozdított el minket” – írta az egyik házaspár.

Igen, a példa, a minta fontos, s az is, hogy beszéljünk egymással, halljunk a jó megoldásokról, át tudjuk venni őket, hiszen az ember élethosszig tanulhat. Ebben az időszakban különösen szükség van a türelemre. A türelem szeretet szorozva idővel. Szánjunk időt egymásra, ápoljuk kapcsolatainkat! Ősszel reméljük, hogy személyes találkozást szervezhetünk, várjuk a gyerekes családokat!

A Közösségépítő csoport nevében

Csermák Judit

Házunktája elkészítő

1993. december – 1994. február

„A krisztinavárosi Havas Boldogasszony plébánia hírnöke” – ez olvasható nagy elődünk, a **Krizó** fejlécén. A címlapon egy remek grafika, adventi szám lévén természetesen egy betlehem. Mellette akkori plébános atyánk, dr. Várhegyi István köszöntője, amiben üdvözölte az új lap olvasóit. Sajnos az utána következő 2. és 3. szám nekem nincs meg.

A 4. szám már **Krisztinavárosi Hírnök** fejléccel jelent meg, még mindig A4-es méretben. Tehát nagyobb betűkkel, nagyobb sorközökkel, több képpel, jól átlátható szerkesztésben, egyszóval jó volt kézbe venni! Ebben a formában még 1996-ban megjelent példányom is van, néhányba (az ifjúság kérésére) már írtam is. Többnyire kézműves ötleteket osztottam meg, bátortalanabb olvasóinkat buzdítottam, hogy nem olyan ördögös dolog a tű, cérna és olló használata, ha ajándékot szeretnénk készíteni családjunk és barátaink számára. Ezután néhány szám a homályba vész, sajnos ezekből sincs példányom! Ebben a köztes időben keresett fel Telkes Orsi, akkori tevékeny ifjúságunk egyik tagja, hogy szeretnék az újságot életben tartani, de kellene egy felnőtt képviselő, akit az atya elfogad tárgyalópartnernek. Sokat nem gondolkodtam rajta, tetszett aktivitásuk.

A mostani A5-ös formátumú, 16 oldalas példány **1998 húsvétjára** készült el, már **Krisztinavárosi Hírek** névvel. Alatta a fejlécen: A Plébánia és a Krisztina Kör lapja. Egyszer már – nem is annyira a régen – felfejtettük ezeket a szálakat. A 70. szám megjelenése alkalmából szervezett „születésnap” kis ünnepség keretében végeztünk egy összegzést, no meg egy kis kutatást. A közelmúltban, a Mihály atyától búcsúzó írás kapcsán is utánaértem régi példányokban néhány dátumnak, történésnek. Így biztossággal írhatom: a 20. szám már Mihály atya gondos fennhatósága alatt született meg. A legelső számok nagyon lelkesek voltak, de még meglehetősen kócosak. Gyakorlatlan alkotók, de a nagyon segíteni akarók lelkiismeretes munkái. Ettől kezdve már minden példányban megtalálható a **Hívogató**, ami komoly támasz volt nekem, nem kellett törnöm a fejem: mi volt? és mikor? – csak megnéztem az újság utolsó oldalát, s sorban-sorban volt minden!

Szándékosan kerülöm az „elkészítő” hangulatot sugalló mondatokat, inkább szeretném a „megköszönő” helyzetet hangsúlyozni! Bármilyen soknak is tűnik ez a 92 szám, nem volt ez olyan nehéz! Nem azért, mert udvarias szeretnék lenni, hanem viszonylag kevés munkával (no persze azért izgalom akadt) menet közben hihetetlenül sokat tanultam. Számtalan kedves, készséges embert ismerhettem meg közelebbről. Egyszerűen nincs annyi hely, hogy felsoroljam azokat a társakat, akik a kezdetektől fogva arra törekedtek, hogy ez a kis helyi újság minél hasznosabb és jobb legyen. Hálás szívvel gondolok rájuk! Köszönöm Szonjának, hogy elvállalta lapunk szerkesztésének folytatását. Gondolom, a többiek nevében is ígérhetem: igyekezzünk segíteni, ha szükség lesz rá. Nem igazi búcsú ez (mint már fent írtam), inkább a fiatalabb korosztály előreengedése.

Jó munkát kívánok sok-sok szeretettel.

H. Végvári Ágota

Hívogató helyett

Hányszor olvastuk sok-sok éven keresztül a **Krisztinavárosi Hírekben**: HÍVOGATÓ – és alatta mindig fel volt sorolva a sok-sok liturgiánk és programunk.

A 2020-as év, úgy tűnik, a mi plébániánk életében még jobban, mint a többiében, a változások éve. Két égi pártfogóval gyarapodtunk előbb Török József atya, majd Vigassy Mihály plébános atyánk (elkivezetőm) személyében. Depaula Flavio plébániai kormányzónk pedig még fel sem ocsúdott, amikor elért minket a koronavírus-járvány, csak a tömegtájékoztató és az internet révén vehettünk részt a szentmisén.

Mivel templomunkból nem volt miseközvetítés, Flavio atyát sokan nem, vagy csak alig tudták megismerni. Pedig mindennap szentmisét mutatott be értünk – jobb híján a templom egere jelenlétében, kiderült, hogy olyanunk is van:) –, sokat imádkozott a közösségért. A **Havas Boldogasszony Hírlevelet** a korábbi szerkesztők helyett ő rakta össze és küldte el e-mailben, a nagyhéten mindennap pár rövid, átélmélkedésre alkalmas gondolatot küldött azoknak, akiket elért a plébániai levelezőlistán keresztül, újjáéledt hatására a plébánia Facebook-oldala. S amennyire ez a pár hónapnyi nem könnyű idő lehetővé tette, előrébb vitte a plébániaépület felújításának és a plébániakert rendezésének ügyét, sőt pár segítővel együtt egymaga kitakarította húsvét előtt a templomot. Flavio atya most központi szolgálat keretében az érsekségen folytatja papi hivatását, imádkozunk érte!

Március óta nagyon nehezen tud tervezni plébániaközösségünk a koronavírus-járvány veszélye miatt, s ez egy ideig így is marad. De így is nagyon jó karanténkezdeményezések voltak közösségünkben, az online családcsoport mellett a cserkészek és más kisközösségek is tartották a kapcsolatot az online platformokon, volt egy gitáros online összejövetel Mihály atya emlékére, pár lelkes ember pedig karanténpassiót énekelt az egyik krisztinai ház tetejéről.

Egy-két programot fel lehet vésni a naptárba, reméljük, nem kell majd onnan kitörölni: szeptember első szombatján most is lesz szokásos lecsóparti a plébániakertben, a Közösség munkacsoport szervezi a Krisztina-napot és Mihály atya temetésére is készülünk lélekben, ez szeptember végén lesz várhatóan. (A **Havas Boldogasszony Hírlevélben** jelennek majd meg ezekről részletek.)

Konkrét programokra hívogató helyett most arra hívlak Benneteket, úgy, ahogy vagytok, gyertek az Isten házába, gondjaitokat és örömeiteket helyezzétek az Úr elé! Köszönöm Ágotának, hogy bizalommal átadta nekem az újság szerkesztését, igyekszem – másokkal együtt – megtalálni azt a módot, ahogyan érdemes és Istennek tetsző folytatni.

Szép nyarat kívánok.

Agonás Szonja

Kiadó: Krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébánia 1016 Budapest, Mészáros u. 1.
Tel.: +36/1/3564388, mobil: +36/20/3420697, www.krisztinatemplom.hu, www.facebook.com/havasboldogasszony
Szentmisék: H-Sze: 8.00; Cs-Szo: 18.30; vasárnap: 9.00, (szeptembertől:11.30), 18.30
Irodai nyitvatartás: hétfő: 11-13 és 16-18; kedd: 9-11; szerda: 11-13; 16-18; csütörtök: nincs; péntek: 9-11 óráig
Számmlaszám: CIB Bank 10700419-65647879-51100005
Felelős kiadó: Tampu-Ababei József plébános, főszerkesztő: Agonás Szonja, tördelőszerkesztő: Dr. Czira Zsuzsa, olvasószerkesztő: Székács István